

Lerakja köveit

Elvesztett idő hömpölyög
velünk, mint egy folyó,
lerakja köveit lelkünk
partjain. Az érvek, az évek
felsorakoznak ellenünk.
Visszapillantunk, ahol a
körforgást még sejtjük.
A múlt morzsái után
kotorászunk mozdulataink
fél zárójelében. Számot
vetünk, keresgéljük az
elhagyott mérföldköveket,
vissza-visszanézve, ha már
előre nem láthatunk.

Érlelő

Leültem a földre, illatozó
bokrok álltak körém.
Mellettem szakadékba hullt
az erdő árnya, zsongó fények
jártak lábujjhegyen a sűrű
mézmelegben. Napfényt
gyűjtöttem bőrömrre, üzenetként
Neked.

Lassuló ütemben

Karjaink ölelésre nyílnak,
de nem hisszük el egymást.
Melletted nyugszom el,
tanulgatom szavaid igazát.
Szitakötők szárnyán száll
időnk. Zümmögő méh
gyűjti a végtelenség kaptáraiba
életünk virágzó létét.
Az ébredő fény átnyúl a
hegyen, és lassuló ütemben
üzen már az ősz, aprókat
kortyolva lehulló napjainkból.

Árnyat fénnel szövögetsz

Növényként bókolsz,
kristályként ragyogsz,
felnősz az ázó ég alatt.
Árnyat fénnel szövögetsz
a vakítóan fehér verandán.
Az évszakok öltöznek,
vetkőznek, s a felejtésben
bomlik az idő, mint a
fejkendő. A könyvekbe
fogódzol, beléjük bújsz
percnyi nyugtot
remélve. Előlopakodik
a reggel, és arccal
a házad felé fordul.